

Alicja Kuczyńska

Stanisław Pazura (1924-1996)

Sztuka i Filozofia 11, 253-254

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanisław Pazura
(1924–1996)

Już od pewnego czasu było widoczne, że gaśnie i powoli odchodzi. Złudzeń mieliśmy coraz mniej, chociaż nie mówiło się o tym, łatwo ulegając dobroczynnemu działaniu iluzji. Stanisław Pazura, estetyk, filozof, członek Rady Redakcyjnej periodyku „Sztuka i Filozofia”, profesor estetyki w Instytucie Filozofii, wychowawca, opiekun młodzieży akademickiej, zmarł 30 stycznia 1996 r. Tu w Zakładzie Estetyki, poczynając od roku 1960 do czasu przejścia na emeryturę w 1994 r., uzyskiwał kolejne stopnie naukowe w zakresie estetyki.

Stanisław Pazura urodził się 26 sierpnia 1924 w Warszawie. W latach 1945–1948 studiował w Szkole Inżynierskiej im. Wawelberga i Rottwanda. Tamże (po przekształceniu jej w 1949 r. w Wyższą Szkołę Inżynierską) pracował w Zakładzie Radiotechniki do 1959 roku. W latach 1945–1948 (równoległe do studiów inżynierskich) studiował matematykę, a następnie filozofię na Uniwersytecie Warszawskim. W 1959 r. uzyskał stopień magistra z filozofii i został asystentem w Zakładzie Estetyki. W 1966 obronił pracę doktorską napisaną pod kierunkiem prof. dra Stefana Morawskiego, a w 1981 otrzymał stopień doktora habilitowanego. W 1982 r. został mianowany docentem. Stanowisko profesora UW dostał w 1992 r. Praca naukowa i dydaktyczna Stanisława Pazury obejmowała – jak sam określił w jednej ze swoich wypowiedzi – „cztery pola zainteresowań: 1. historię estetyki od XVII do XIX w.; 2. dorobek filozoficzno-estetyczny wybranych współczesnych historyków sztuki – Hansa Seldmayra i Maxa Raphaela; 3. myśl estetyczną strukturalizmu i postmodernizmu; 4. problem *estetyka a pornografia*”. Wszystkie zakresy tematyczne zainteresowań Autora owocowały książkami i publikacjami, które weszły na trwałe do estetyki i jej historii. Dociekliwość, skupienie badawcze, rzetelność oraz pasja drażnienia tematu nadały im charakterystyczne, niepowtarzalne piętno. Przysłowiowa stała się sumienność i dokładność studiów prowadzonych przez Staszka Pazurę. Do prac szczególnie ważnych zaliczają się Jego obie książki z zakresu historii estetyki oraz studia poświęcone estetyce współczesnej, drukowane m.in. na łamach „Sztuki i Filozofii”. Podobnie, napisana wspólnie z Anną Maksimiuk, książka pt. *Prohibita. Setka książek zakazanych i pięćdziesiąt powodów po temu*.

Ale na głębszy namysł na temat miejsca tych prac w procesach przeciwstawiania się unicestwieniu przyjdzie później inny nieśpieszny czas. Teraz, kiedy Autor, sam przekraczając Ostatnią Granicę, udobitnił nam jej nieustępliwą obecność, myślimy o Nim przede wszystkim jako o jednym z nas. Był Społegliwym Kolegą, Mądrym Przyjacielem. Skromnym i Życzliwym Uczestnikiem wielkiej rodziny filozofujących estetyków.

Alicja Kuczyńska